

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

1

Μιά κοπέλλα λιγερή,
δίχως πάντα να σαστίση,
δεν μπορούσ' η καπερλή
δυο λογάνια να μιλήση.

Μουπ' η θειά της, μ' άποριά,
—νάλλιο τόχω να μη ζή,
πάρα δώ στή γειτονιά
νά 'τή βγάλονε χαζή!

—Θα το γίανω το φτωχό
το κορίτσι σου, κερά μου,
μόνο φέρ' το, μοναχό,
στή μικρή την κάμαρά μου.

Το κορίτσι το καλό
κάθετ' ηουχο στην κόχη...
τά ματάκια του φιλω
και αυτό... δέ λέει όχι!

'Απ' τα μάτια το φίλι
το πηγαίνω στα χειλάνια,
κι από κεί, σά δέ μιλεί,
στά ξανθά του τα μαλλάνια.

Τί να πώ! η ντροπαλή
κοπελλούδα, πού δεν κραίνει,
με το τρίτο μου φίλι
και κουφό θά ξεκουφαίνει!

Με το τέταρτο, με τάλλα,
ή ανήξερη σε όλα
ξέρει και τα πιό μεγάλα,
γίνεται η πιό μαριόλα!

2

'Ο δέσποτας δ δόλιος
γυρεύοντας ν' άγίαση,
ποτέ του μ' ηουχία
δεν πήγε να πλαγιάση.

Τά μιση και τά πάθια
του κόσμου ουλλογιώτανε-
λές έπεφτε σ' άγκάθια
και διόλου δεν κοιμώτανε!

'Ερχότανε η μέρα
μά όλα ήσαν μαύρα'
άγνάντευε δλοϋθε
της κόλασης τή λαύρα

και άρχισε μενάποιες
και προσευχές να κάνη,
μά λίγο απ' τή νήστεια
δ μαύρος να πεθάνη!

Μιά μέρα—δεν το ξέρω
πώς έγεινε το θάμα—
το δέσποτα το γέρο
τόν είδαν... άλλο πράμα!

Δεν έκλαιγε σάν πρώτα,
πνιμένος μέσ' τήν έγνοια'
γελοῦσε, τραγουδοῦσε,
σά νάκουφε τά γένεια!

Και λένε πως μολόγος
κουφά στον Παπαγιάννη,
πώς βρήκε τόν παράδεισο
κρυμμένο... στο φουστάνι!

3

Τάχα τὸ φεγγάρι
έχει τόση χάρη
δοση ή ματιά σου;
Μήπως τὸ λουλούδι
ἔσπρω μ' ἀγγελούδι,
έχει τὴ θωριά σου;

Μήπως τ' ἀηδονάκι
μ' ἕνα σου λογάνι,
φῶς μου, δὲ σπαίρνει;
Μὰ και τὴν ταινίδα
κίτρινη τὴν εἶδα
μπρός σου, δὲ σοῦ βγαίνει!

Μ' ὄλη σου τὴ γλύκα,
μ' ὄλο σου τὸ νάζι,
ᾄδμε! πού σὲ βρήκα
κ' ἔπαθα μαράζι!

4

Σύρε και χάσου ἀρχοντιά
με τὰ χρυσὰ στολίδια!
Ζῆσε, καῦμένη λεβεντιά,
με γέλοια και παιγνίδια!

Τὰ κορίτσια τὰ καλὰ
δ καθένας τὰ φιλω!
'Οξω, μωρὲ, κακὴ καρδιά
κ' ἡ νηότη μας ἀνθίζει·
φέρτε να πιούμε, βρὲ παιδία,
κι ὁ κόσμος ἔς γυρίζη!
Κρασάκι ρετινάτο
με κάνεις ἄνω κάτω!

JUDAS ERRANT

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πόλη, 8 τού 'Απρίλη 1905.

'Αγαπητέ μου φίλε,

... Μιά μέρα ήμουν στο βαπόρι. Και στο χωστό, που καθουμουν κρυμμένοι για ναποσεύω τις μπατσιές του άνε μου, με διακρίνει ένας καλός μου φίλος. Δεν μπόρεσα να καταλάβω τι τρέχει, γιατί χαρά μεγάλη ζουγραφίστηκε στο φίλου μου τα μάτια. Σάν νάλεγον ότι απ' το Θεό ήν το ζητούσα δέ θα σέβρισκα τόσο εύγκαιρα». Με πλησιάζει και βγάζοντας θριαμβευτικά απ' την τσέπη του το φύλλο της ήμέρας—είχα να σου το πω από τα πριν ότι οι έφημερίδες μας εδώ δεν έχουν διαφορά άναμεταξύ τους και γιαυτό δέ θα σου σημειώσω τα όνόματά τους—, φρέσκο φρέσκο, με την μυρωδιά άκόμη του τυπογραφείου και της έπιστημότητας, μου δείχνει έναν τίτλο αρκετά τρομαχτικό: «'Ο De Amicis περι Γλώσσας.—Συμβουλαί έξ 'Ιταλίας». Σκιαχτηκαί 'Ο De Amicis, ο δημοτικώτατος συγγραφέας της 'Ιταλίας, ο χαριτωμένος δηγηματογράφος του στρατιωτικού βίου, ο φημισμένος περιηγητής και περιγραφίας των Πρωτευουσών, δημοσιεύει γλωσσικό άρθρο! 'Η δική μας έφημερίδα, το βρισκει ταιριαζόμενο με το δικό μας το ζήτημα, αφού το ξαναδημοσιεύει, αφού το θεωρεί «συμβουλή»! Μπορεί νά'χη άδικο; ο Θεός να φυλάξη! Σπουδαίο λοιπόν το πράμα.—Και βέβαια!

Δεν ξέρω τι θακάνεις αν ήσουν στη θέση μου. 'Εγώ όμως σάν καλός χριστιανός που είμαι, σάν άνθρωπος που θέλω από παντού να ώφελοῦμαι, το διάβασα με προσοχή το άρθρο εκείνο προς μεγάλη του φίλου μου, και κατόπι και δική μου, εύχαρίστηση.

Πόσο ήθελα να σου το αντιγράψω εδώ, πέρα και πέρα. Χαμένος πόθος! Πρώτο και κύριο δεν είναι μικρό για να το περιλάβω μέσα στο γράμμα μου. Και έπειτα δεν έχω την άδεια της έφημερίδας μας. Θα τολμούσε έσύ να παραδιάσης δικαιώματα άγνωρισμένα; 'Εγώ δεν τολμάω ποτέ μου. Γιαυτό λοιπόν θα σου συνοψίσω το περιεχόμενο δυο μπαρίσω με λιγώτερα λόγια. Φυσικά αυτά δέ μας χρειάζονται. Μας χρειάζεται το συμπέρασμα, που θα βγάλουμε κατόπι.

Το άρθρο δλο ήτανε γράμμα σταλμένο σίνα νέο, που άρχιζε, φαίνεται, να συγράφη. Τόν συμβουλεύει, έξορκίζοντάς τον σ' ότι ευγενικώτερο έχει μέσα του ο άνθρωπος, να μη γράφη τή διάλεκτο του τόπου του, της επαρχίας του, που οι άλλοι δεν την καταλαβαίνουν, μα την μά, την κοινή, την παραδεγμένη, που δλοι την έννοούν και δλοι αυτήνε γράφουν. Δέ φαντάζεσαι, φίλε μου, με πόση άγάπη, με πόση τρυφερότητα τάλγε αυτά του νέου. «'Ολοι μας αγαπούμε την 'Ιταλία, έλεγε. 'Ολοι μας πολεμούμε και θυσιαζόμαστε για τή δόξα της. Και την άγάπη τούτη παντού την δείχνουμε, είτε πολεμούμε είτε δουλεύουμε ειρηνικά, είτε όμιλούμε, είτε και γράφουμε. Κι έγω πόσο τή λατρεύω την πατρίδα μου! Το ίδιο και σύ; Μά τότε κάμε δ,τι κάμουν δλοι. Τότε μην καταστρέφης δ,τι σου κληροδότσε ή παράδοση, μη θέλεις να ταράξης καθεστῶτα και πράματα από άπλην ιδιοτροπία. Παραδέξου δ,τι τόσα χρόνια τώρα οι πατέρες μας έχουνε παραδεχτεί και έχουνε εφαρμόσει. Γράφε δ,τι σήμερα γράφει ή 'Ιταλία δλη και έννοει, κι δχι την ιδιωματική του τόπου σου γλώσσα, που άλλου δεν την μεταχειρίζονται, δεν την γράφουν». Τέτοια έλεγε του νέου. Δεν ξέρω αν αυτός έβαλε γνώση. 'Εμείς πρέπει να βάλουμε. Για μες το συμπέρασμα είναι μεγάλο, έξαίσιο, σωτήριο. 'Οριστικά βέβαια δεν λύνει το ζήτημα, σά να πούμε με μιá μαχαίριά. 'Εμμεσα όμως, πολλά τα άποτελέσματα. 'Αρκεί να φωτιστούμε, άρκεί να προσέξουμε στα γραφόμενα. 'Αρκεί να παραδεχτούμε την κοινή, τή γλώσσα των βιβλίων, που δλοι τή γράφουμε, δλοι τήν αγαπούμε, την καθαρεύουσα τέλος πάντων. 'Εννοείς; 'Ο 'Ιταλός συμβουλεύει το νέο να γράφη δ,τι μιλεί και καταλαβαίνει, και φυσικά γράφει δλη ή 'Ιταλία. Για μες το συμπέρασμα να γράφουμε δ,τι δεν καταλαβαίνει ή 'Ελλάδα, δ,τι ποτέ της δέ μιλεί!

—Μά αυτά είν' αντίθεση! Είναι αντίθετα!—Διόλου. 'Επειδή σου φαίνονται ίσα ίσα αντίθετα γιαυτό είναι συμφωνότατα. Και θα σ'απόδειξω. Λέγε με. 'Υπαγόμαστε στους ίδιους ιστορικούς νόμους, που κανονίζουν την άκμή και την παρακμή των άλλων ευρωπαϊκών ένθων;—'Οχι. Ποτέ!—'Λοιπόν άποτελούμε; έξαίρεση, και σίνα μόνο δεν κάνουμε έξαίρεση, ότι τίποτα άπολύτως δεν άφήνουμε χωρίς ναποτελούμε έξαίρεση;—Βεβαίωςτατα!—'Όσο έξαιρετικο όντας σε όλα, σε όλα αντίθετοι είμαστε μ'αυτός. Δηλ. εκείνοι μαύροι, εμείς 'σπροι, εκείνοι μικροί εμείς μεγάλοι, εκείνοι βάρβαροι εμείς πολιτισμένοι, εκείνοι άδοχοί; εμείς δοξασμένοι;—Ναι.—Τώρα πρόσχε να με έννοήσης. Είπες ότι είναι αντίθεση να γράφουν οι 'Ιταλοι δ,τι έννοούν κι εμείς δεν έννοοῦμεν. Μά ή αντίθεση αυτή σχετίζεται κατ' εϋθύν λόγον προς τις άλλες έξαιρέσεις που είπαμε, ή κατ' αντίστροφον;—Κατ' αντίστροφον βέβαια.—'Ε λοιπόν! Την αντίστροφον αυτήν αντίθεση πρόσχε την στην πρώτη, τί θα βγάλεις;—'Εφαρμογή!—Βέβαια, εφαρμογή και συμφωνία! Κι αν διατάξης κάπως να το παραδεχτής πιάσε στο σπίτι σου και δοκιμάσε μ' άλγεβρικούς αριθμούς. Το ίδιο συμπέρασμα θα έλξης. Και βέβαια! Για φαντάσου να παραδεχόμαστε κι εμείς τις δικές σας ιδέες! Να γράφαμε όπως μιλούμε! Να παραβιάζαμε κανόνες και έξαιρέσεις! Να καταδικάζαμε ολοκληρή ιστορία, παρασμένα μεγάλα και άνάγκυχτες παραδόσεις! Να καταβαίναμε απ' τον πύργο, δου μās ανέβαινε ή εύγένεια και ή πατραγαθία στο καλιοκάλυβο του βούρκου και της χυδαιότητας! Να σκεφτούμαστε σάν τόν λαό, σάν αυτόν να γράφαμε και να όμιλούσαμε!

Δέ μου λές πόσες παράδες κάνει στα μάτια σου ο λόγος; Και δεν κοκκινίζεις διόλου, δεν αίστώνεσαι το παραμικρό, κηρύχνοντας τόν έαυτό σου σκλάβο του; Ξευτιλίζοντας το έγω σου, την άνατροφή σου, την μόρφωσή σου; Τσαλαπατώντας το κύρος σου και άναγνωρίζοντας αυτόν νομοθέτη; λησμονώντας τέλος το ρητό επείς μου ποίν μεσίς να σου πω ποιός είσαι!»

Είδες ποτές πρίγκηπα να ντυθῆ, του ζητιάνου τα ρούχα; Είδες και γύφτο να φορήσει καινούριο βραχι; 'Ούτε το ένα ούτε το άλλο γίνεται. 'Ούτε οι δμορφες, οι άψηλές ιδέες θα έκφραστούν με χωριάτικη, με βρώμικη, με τσοπάνικη γλώσσα. 'Ούτε αυτή πάλι θα θρονιστή εκεί που καλοκάθησε ή χάρη και ή εύγένεια. Μη σε μέλλει.

Μπορείς να χαμογιάς μέσα σου. Μά έγω θα σου δείξω ένα ένα πόσο σάπια είναι τα δικά σας έπιχειρήματα. Βοηθός μου θα'χω τις έφημερίδες μας, καθώς σου είπα, και δλη μας την άλλη φιλολογική κίνηση, που καθαρά και έξίσταρα μες δείχνουν τόν δρόμο που πρέπει να τραβῆμε.

Ποτές μου δεν έλπικα, και στο όρεξίζουμαι στην παλιά μας φίλια, ότι απ' εδώ πάλι, απ' τόν σφραλαμπή πα-

σῶν τῶν πόλεων ἦταν πεπωμένο νὰ δῆτε τὴ φῶς τὸ ἀληθινὸ, ὅστερ' ἀπὸ τόση χρόνια αὐτοδιοίκησης καὶ πνευματικῆς λευτερίᾳς. Πῶς ἀλλάζουν τὰ πράγματα! Πῶς ἀλλάζετε καὶ οἱ σῆς κἄθε λίγο! Μακάριος ἐγὼ κ' οἱ συντοπίτες μου ποὺ σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι στὰ πάτρια ἐμμένοντες καὶ βαδίζοντες ἀπαράστρατα τὸ μονοπάτι τῆς προγονικῆς μας δόξας!...

Γεωδ. σου. ΔΑΜΩΝΑΣ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ ἄρθρο αὐτὸ μίση πλανήτες τοῦ περασμένου φύλλου, σελίδ. 3, στήλ. 2, ἀρᾶδα 7, μεταμορφώθηκε ὁ μαθηματικὸς ἀστρονόμος καὶ δὲ βγαίνει ἡ ἔννοια.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ παράγραφος πρέπει νὰ διαβαστεῖ ἔτσι: «Κι' ὁ μαθηματικὸς (δχι ὁ ἀστρονόμος) τίς μέτρησε μουρμουρίζοντας ὁμῶς πῶς τί σημαίνει, ἡ ἀλαργάδα δείχνει μοναχὰ ὡς πόσο ἐφταιξε ὁ Ἔγκως».

— Κίποιος διαβάζοντας τὰναίδημα ἄρθρα ποὺ δημοσιεύτηκαν αὐτὲς τίς μέρες γιὰ τὸ Χριστό, ἔλεγε:

— «Χειρότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους οἱ Ἀθηναῖοι φημεριδογράφοι! Οἱ Ἑβραῖοι τὸν σταυρώσανε, μὰ τοῦτο δὴ οἱ ἀντίχριστοι τὸν κἄνανε ἀνάγνωσμα!»

— Βγῆτε καὶ τὸ λεύκωμα τῶν «Ἀθῆνων» τοῦ κ. Νίη, γιομᾶτο ἀπὸ εἰκονογραφημένα ποιήματα.

— Σεφυλλίζοντας το κανεὶς μακαρίζει τίς Ἀθῆνας ποὺχοῦν τὸ εὐτύχημα νὰ ἔμνηθῶν ἀπὸ ἕναν τέτιο ἀρειμάνιο ποιητῆ, μὰ περισσότερο μακαρίζει τοὺς πατέρας κα τοὺς ἀντρες τους.

— Μόνο πεντακάσιων δραχμῶν ζημιὰ ἔγινε στή φάμπρικα τοῦ Κολοσοῦκα στὸν Περαιὰ ἀπὸ τὴν πυρκαγιά, κα ὁμῶς οἱ ἐφημερίδες τὴν ἄλλη μέρα μᾶς εἶπαν πῶς ἡ ζημιὰ εἶτανε πάνου ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες κα πῶς καήκαν κα τρεῖς ἀνθρώποι!..

— Φανταστῆτε τώρα πόσο ἀληθινὲς εἶναι οἱ εἰδήσεις ἀπὸ μακρυνότερα μέρη, ποὺ κἄθε τόση μὲ ἰδία ἰερα τηλογραφήματα μᾶς τίς σεφέρουνε.

— Μερικὲς ἐφημερίδες μᾶς γράφοντας γιὰ τὸ Κρητικὸ ζήτημα διαίρουνε τοὺς Ἕλληνας εἰς δύο κατηγορίας: εἰς προδότες κα πατριώτες.

— Προδότες, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τους, εἶναι ὅσοι συμβουλεύουν τοὺς Κρητικούς νὰ καθίσουν φρόνιμα. Καὶ πατριώτες, ὅσοι φωνάζουν πῶς πρέπει τὸ Θέρισο νὰ κηρύξει τὸν πόλεμο στήν Εὐρώπη.

— Ἄν τοὺς διαίρουσανε εἰς φρόνιμους κα εἰς τρελλούς, δὲ θὰ μπορούσαν νᾶν τοὺς καὶ κανένας τίποτα.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἔντοκος καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια κα εἰς χρυσόν, ἧτοι εἰς φράγκα κα λίρας στεργίνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκεῖς εἰς χρυσόν κατθέσεις κα οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεση, εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κα ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιοῦχοῦ.

Τὸ κεφάλαιον κα οἱ τόκοι τῶν ὁμολογίων πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι κα τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου εἰς τὸ Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρᾳ δὲ, Κεφαλληνίᾳ κα Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

Table with 4 columns: Interest rate, Term, and other details. Row 1: 1)2 ταῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν. Row 2: 2 » 0)0 » » » 1 ἔτους. Row 3: 3 1)2 » 0)0 » » » 2 ἔτων. Row 4: 2 » 0)0 » » » 4 ἔτων. Row 5: 4 » 0)0 » » » 5 ἔτων.

Αἱ ὁμολογιοὶ τῶν ἔντοκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου νομιστικὰ ἢ ἀνώνυμοι.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1905

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Εἰς μεταλλικόν Ταμείον... Τραπεζικὰ γραμμάτια Ἰονικῆς Τραπεζῆς... Κερματικὰ » δίδραχμα καὶ μονόδραχμα... Ἐξωτερ. λογαριασμοί... Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλλ. Κυβέρν. ἐπ' ἀναγκαστικῆ κυκλοφ. τραπ. γραμ....

Table with 2 columns: 31 Μαρτίου 1905, 28 Φεβρουαρίου 1905. Rows include various financial figures for the National Bank of Greece.

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον... Ἀποθεματικὰ κεφάλαια... Τραπεζικὰ γραμμάτια ἐν κυκλοφορίᾳ... Ἰ Διὰ λ)σμῶν τῆς Κυβερνήσεως... ἸΙ » » Τραπεζῆς... Κερματικὰ γραμμάτια δίδραχμα καὶ μονόδραχμα...

Table with 2 columns: 20.000,000.—, 13.500,000.—. Rows include various financial figures for the National Bank of Greece.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1905

Ὁ Διευθυντῆς τοῦ Λογιστηρίου Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΔΕΗΣ